

Рећи или ћутати?

Ако је бремене које носимо толико тешко да бисмо се усудили да га спустимо на тас нечијег живота, а у исто време се морамо помирити са последицама тога што смо учинили, рећи или ћутати постаје питање на које немамо одговор.

За пример узимам себе, јер сам сигурно једна од првих у реду која није рекла, а можда је требало. У таквим тренуцима покушавамо да се водимо здравим разумом, али када свако решење може бити погрешно, када свако решење може повредити нечије срце, бирамо да оштетимо своје... Барем ја тако радим. Без обзира што знам да није у реду да своје срце гурам у ћошак собе из које нама излаза, безобзирно се понашам и занемарујем своју срећу зарад неког другог. Али, када пустимо те мисли и заиста дозволимо себи да се осећамо срећно, напослетку смо слободни. Зидови се руше и наше срце је слободно. Насиља – вербалног, физичког, психичког има превише и свако га доживљава на свој начин. Најгоре је кад се доживи на сопственој кожи. Ја сам своју „дозу“ прећутала, опростила, али нисам заборавила. Доживела сам да ми неко гази по стварима, да будем исмејана пред целим разредом, само зато што ми се неко свидео... Била сам физички узнемирена када је један дечко покушао да ми разбије флашу о главу, али прилично добро се браним за једног штребера. Да ли је можда требало неком да се обратим? Тад то није звучало као најбоља идеја, али сад бих свакоме у оваквој или сличној ситуацији саветовала да се бар некоме исповеди. Ћутала сам о пријатељу ког је лоше друштво привукло дроги. Само смо одједном престали да се дружимо. Не знам где је, како је. Зато треба рећи. Не можемо да дозволимо себи да „покривамо“ некога, јер смо ми „толико добри пријатељи“ да га никад не бисмо оцинкарили, јер доћи ће тренутак када ће се сазнати, али тад ће бити касно. Дође тако моменат у којем бисмо хтели да неко други уместо нас каже шта и како, али не верујемо да ће та особа направити прави избор, јер прави избор не постоји, или смо га већ направили. Тада у мислима водимо сопствену битку којој нема краја.

Свака реч има своју тежину, чак и она неизречена. Морамо бити спремни на све. Морамо умети да се носимо са оним што нам стиже уз животни пут.

Ивана Матић,

Политехничка школа, ТОН2/5